

PRO ČEST A LÁSKU

KIO KAN

VICTORIA CORNWALL

edice
KLOKAN

Copyright © 2020 Victoria Cornwall
Translation © Božena Chovancová, 2022
Published in Great Britain
by Choc Lit Limited as Daniel's Daughter
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu DANIEL'S DAUGHTER
vydaného v roce 2020 nakladatelstvím
Choc Lit Limited
přeložila Božena Chovancová
Redakční úprava Kateřina Duchoňová
Grafická úprava obálky Zuzana Bürger
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2022
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-881-4

Věnování

*Milující rodina tvoří základ pro celý náš život.
Román věnuji své rodině jako projev díky a vděčnosti
za vytrvalou podporu a lásku.*

Kapitola 1

Cornwall 1895

Dři prvním setkání Talek Danning Grace Kellowovou vyděsil. Na vysokém pohledném mladém muži s vážným výrazem kráčejícím po slehlé trávě Bodmin Mooru nahoru k Hel Toru by každé ženské oko spočinulo se zalíbením, kdyby nenesl v náruči bezvládné tělo. Grace vyjeveně pozorovala, jak Talek ztěžka vystupuje k rozeklaným skaliskům. Krčila se za obrovským žulovým balvanem opřená zády o jeho chladnou stěnu. Před očima se jí rozprostíral úchvatný pohled na Cornwall, jež by jistě ocenil každý, kdo si scénérii vyšlapal užít, Grace však veškerou pozornost zaměřila na přibližujícího se cizince. Osamělé uskupení žulových skalisek bičovaných po staletí přírodními živly bylo v dětství oblíbeným místem jejích her. Dnes však milovaný Hel Tor nepochybně poskvrní zvrhlý záměr neznámého cizince ukrýt tu mrtvé tělo.

Hleděla na prázdný košík nebezpečně nakloněný na stranu. Až do téhle chvíle ji nenapadlo, jak rychle se může život změnit. Ještě před hodinou jí záleželo především na tom, aby ji paní Smythová nepřistihla, jak pro ni běží vykonat dobrý skutek. Vdova po manželově smrti děti tak tak užívala. Grace se snažila vystihnout chvíli, kdy nebyla doma,

a nechávala jí u dveří balíčky s jídlem. Před hodinou se tedy skrývala před hrdou vdovou odmítající přijmout dobročinný dar a nyní potají pozoruje vraha.

Nastrážila uši, aby slyšela kroky. Úkryt ji omezoval v pohybu, takže vetřelce záhy ztratila z dohledu. Jen ať se proboha najednou nevynoří před ní! Srdce jí splašeně bušilo. Ten člověk jednou zabil a nezaváhá zabít podruhé! Grace potřebuje zjistit, kam má namířeno.

Opatrně se natočila a hrudí přilepená k chladnému balvanu se centimetr po centimetru zvedala, dokud neměla v zorném úhlu jak vrcholek kopce, tak jeho široké úpatí. Zrak však marně pátral po náznaku stínu či pohybu.

Vítr ve vlasech jí připomněl, že opustila bezpečný úkryt za balvany. Vtom se mezi dvěma skalními výběžky mihlo cosi tmavého – možná rameno nebo kousek pláště. Muž tedy zůstal na úpatí Hel Toru, takže Grace nehrozí bezprostřední nebezpečí. V následujícím okamžiku zmizel a musela pořádně natáhnout krk, aby letmo zahlédla kousíček černého klobouku na hlavě sklánějící se nad bezvládným ženským tělem v náruči. Grace sledovala jako uhranutá, jak cizinec rozvážným krokem opět mizí z dohledu. Vydal se nahoru? Celá rozrušená se opět zasunula za výčnělek. Má čekat, nebo zavčas utéct?

Přestože vzdálenost mezi ní a cizincem byla značná, jeho přítomnost v Grace rozehrála každý nerv. Místo, kam se od dětství uchyluje ke snění, se dnešního dne proměnilo v noční můru. Hrudník se jí svíral rostoucí hrůzou. Doma nikomu neřekla, kam jde. Jestli jí ten zločinec zavraždí, zůstane ležet vydaná napospas divoké zvěři. Už nespátí rodiče, bratra ani sestry Ann a Mary. Ani strýčka Davida a drahou tetu Molly. Rozhlédla se. Krajina se před ní rozprostírala v pestrobarevné mozaice remízků, zelených polí a pahorků; hluboko dole seděly v úrodných údolích roztroušené vesničky jako v měkkých hnízdech. Tohle vše vidí dnes

naposled. Z ponurých myšlenek ji vyrušilo harašení kutálejícího se kamení. Cizinec se přibližuje. Grace se vyškrábala na nohy, popadla prázdný košík a pelášila k domovu. Bez dechu a rozcuchaná vtrhla do dvora Kellowovy mlékárny. Tam už stálo několik prázdných koňských povozů, které se vrátily z vlakového nádraží, kde muži do vlaku do Londýna naložili sýry a máslo.

Grace oběhla dvůr po obvodu, aby se vyhnula koním, trpělivě čekajícím, až vozkové seskočí z kozlíku. Jeden z mužů si dívky všiml a kývl rukou na pozdrav. Zamávala mu, ale nezastavila se. Upřeně hleděla k domu, kde vládl čilý pracovní ruch. V první řadě vyhledá otce, nikoli strýčka Davida. Spěchala k sýrárně, velkému kamennému stavení na levé straně dvora, a vběhla dovnitř.

Sýrárnu tvořila dvě oddělení; v každém probíhala konkrétní fáze výroby sýra. První místnosti se říkalo dílna. Většinu prostoru v jejím centru zabíraly kádě s mlékem. Po jejím obvodu pak ženy dávaly mléku tuhou podobu – vařily, bez přestání promíchávaly, cedily, řezaly a nakonec lisovaly v několika lisech umístěných v řadě u zadní stěny. Dívčina příchodu si hned všimly – výraznou rudou hřívu nebylo možné mezi dlouhými bílými zástěrami a bílými čepci přehlédnout.

Jakmile Grace ucítila pátravé pohledy mlékařek, zpomalila. Jako majitelova dcera nechtěla dát najevo rozrušení. Vyvolalo by to jen klepy a dohady, co děvče trápí. Nakonec by se jako nákaza rozšířily obavy, že pan Kellow chystá propouštění. Grace se tedy povzbudivě usmála a lehce kývla hlavou. Ženy opětovaly pozdrav rozpačitým pousmáním.

Grace věděla, jaké ji v životě potkalo štěstí. Matka kdysi pracovala jako služebná, nevlastní otec byl uprchlík. Díky mnoha šťastným náhodám a tvrdé dřině si rodiče zařídili výnosnou mlékárnu zásobující města v celém kraji. Grace, nejstarší ze tří dětí, si na rozdíl od těchhle upracovaných

vesničanek mohla užívat bezstarostného života. Otec zaměstnával hodně místních a získal si úctu a pověst rozumného podnikatele. Také matka svou laskavou a vstřícnou povahou přispěla k dobrému jménu Kellowovic rodiny. Grace, coby nejstaršímu potomkovi, projevovali zaměstnanci stejnou náklonnost. Nad svým postavením se Grace nikdy příliš nezamýšlela; teď však uhýbala před jejich pohledy. Neubráníla se otázce, co si ty ženy o ní asi myslí, když tak sebejistě prochází dílnou.

Vešla do místnosti, kde se na ni usmívaly různě velké zlatavé bochníky sýrů narovnané vzorně v dlouhých řadách na regálech přesahujících výšku dospělého muže. Ačkoli byla místnost dobře větraná, vládl zde věčný ostrý odér zrajících sýrů. Mezi jednotlivými regály vedly úzké uličky, aby jimi mohla procházet kontrola zralosti sýrů. Právě v jedné z uliček našla Grace tetu Molly. Tak jako strýček David byla i ona vlastně pouze dlouholetou rodinnou přítelkyní, nikoli pokrevnou příbuznou. Grace ji upřímně milovala a nikdy ji nenapadlo považovat ji za cizí.

„Kde je otec?“ vyhrkla Grace mezerou mezi dvěma bochníky. Teta Molly nadskočila leknutím. Zvedla zrak od deníku zásob, do něhož zrovna něco zapisovala. Chvilku jí trvalo, než mezi sýry vypátrala střapatou hlavu.

„Kde jsi byla, Grace? Hledá tě máma,“ pokárala dívku tiše.

Grace si vzpomněla, že se dnes má věnovat účetnictví. Tuto povinnost jí matka v posledních měsících s úlevou postupně předávala. „Aspoň tě to přinutí zajímat se o rodinný podnik,“ prohlásila. Grace díky své obratné práci s čísly stihla zvládnout práci, která matce zabrala celé odpoledne, za hodinu. Pro její zvědavou mysl bylo účtování docela nudné, nicméně ji uspokojoval pocit užitečnosti. Podílil se na úspěchu Kellowovy mlékárny a snad si jakožto dcera Daniela Kellowa získá společenské uznání.

„Úplně jsem zapomněla, že musím pracovat,“ lekla se.

Teprve teď si teta Molly všimla dívčinych rozvrkočených vlasů. „Kde ses toulala, Grace?“ upřela na ni podezřívavý pohled.

„Zaběhla jsem k paní Smythové, ale nikomu to neříkej. Víš, jak nesnáší dobročinnost. Neviděla jsi otce?“

Tetina tvář zmizela, bylo slyšet jen svižné kroky a občas se její plná postava mihla mezi bochníky. Grace ji s malou dušičkou následovala. Potkaly se v chodbě na konci dlouhých polic.

Molly podrobila Grace kritickému pohledu přes brýle na čtení. „To bys otočila třikrát. Že sis zase vyrazila na Hel Tor? Nejsi na hraní už trochu velká, slečinko?“

„Na výlet na Hel Tor nejsi nikdy moc velká, teto.“

Molly odevzdaně zakroutila hlavou. „Podívej se, jak jsi rozcuchaná. Matka se bude zlobit.“

Grace si zastrčila neposlušný pramen vlasů za ucho. Teta má nejspíš pravdu. Kdyby strávila odpoledne nad účetními knihami, nedostala by se do té ošemetné situace.

„Do večera účetnictví dokončím. Teď ale potřebuju nutně mluvit s otcem.“

„Vypadáš, jako by ses prodírala houštím,“ dobírala si ji teta a s úsměvem si sundala brýle.

„Kde je?“ naléhala Grace.

Teta se přestala usmívat a zamyslela se. „Možná je u másla. Dívala ses tam?“

„Ještě ne.“ Grace se otočila na podpatku a zmizela z místnosti dřív, než na ni teta stačila zaútočit další otázkou.

Cestou do výroby másla musela Grace projít kolem dodávky prázdných dřevěných bedýnek, které poslouží ke kvalitnější přepravě zralých sýrů. Najednou ji někdo popadl za rameno.

„Shání se po tobě máma,“ zahartusil otec. Grace si oddechla.

Daniel Kellow právě přebíral zásilku bedýnek. Zlobil se, že dcera někam zmizela. Svíral jí rameno, ačkoli kdo ho

znal, věděl, že by nikomu z rodiny neublížil. Přísný výraz vystřídal zájem. Výrazné hnědé oči se pátravě zadívaly na dcerku. Otec jako by jí četl myšlenky. Právě pro jeho citlivost a intuitivnost ho tolik milovala.

„Co se děje? Vypadáš rozrušeně.“

Grace celý svůj krátký život pozorovala, jak otec pozvolna stárne. Na tváři se mu usadil vyrovnaný výraz zvýrazněný hlubokými vráskami mezi obočím a vystouplejšími liniemi tváře. Kdysi tmavě hnědé vlasy prokvétaly prvními stříbrnými pramínky. Léta ubíhala, život přinášel změny, přesto otec přinášel Grace neměnný pocit bezpečí a jistoty. Byl pro ni ztělesněním moudrosti a vždy to byl jedině on, komu se svěřovala a dokázala mu říct pravdu.

„Myslím, že se na Hel Toru někdo pokouší pohřbít tělo! Nevím, co mám dělat!“ vyhrkla jedním dechem.

Kapitola 2

Grace se vmáčkla na kozlík mezi strýčka Davida a otce. Všechno se odehrálo tak rychle! Od počátku věděla, že jí otec uvěří. Křikl na doprovod několik strohých příkazů a za několik minut vyjízděli z Kellowovy mlékárny směrem k vřesovišti Bodmin Moor. Grace trvala na tom, že pojede s nimi, protože byla svědkem zločinu. Otec ne právě nadšeně souhlasil pod podmínkou, že zůstane ve voze, zatímco muži půjdou pátrat po pachatelí. Při pohledu na silné sochory ve voze Grace naskočila husí kůže. Strýček je tam hodil, aby měli alespoň nějakou zbraň. Grace přepadl strach – ne tak o vlastní bezpečí, ale o její blízké. Cítila se zodpovědná za to, že je vystavila riziku.

Brzy odbočili na úzkou pěšinu klikatící se k úpatí Hel Toru, po níž si místní od nepaměti zkracovali cestu od vesnice k vesnici. Kola vozu skřípala, jak kodrcala po nerovném terénu; někdy se celý vůz riskantně naklonil, až se sochory svezly na stranu a Grace se musela pevně zachytit otcovy paže.

Konečně zastavili. Slunce se již chýlilo k západu a okolí se nořilo do stínu. Muži se zadívali ke skaliskům před sebou.

„Zbytek dojdeme pěšky,“ rozhodl otec. Podal Grace oštěže a seskočil z kozlíku. Grace se také chystala sestoupit, ale otec ji zadržel.

„Zůstaň tady,“ nařídil jí. Pak se natáhl pro sochory a podal jeden strýčkovi Davidovi. „Možná se chvíli zdržíme.“

Přimhouřeným pohledem se soustředěně rozhlížel po pustině. „Máš výborný přehled. Kdyby se ten cizinec objevil dřív, než se vrátíme, jeď domů.“

„Nenaháněj jí strach,“ poznamenal David.

Otec potěžkal sochor. „Jestli ten člověk někde v okolí pohřbil mrtvolu, musí se Grace chovat rozumně.“ Podíval se na dceru. „Pravda se někdy nesnadno říká, a ještě nesnadněji se přijímá. Kdyby ti hrozilo nebezpečí, nečekej na nás.“

Grace protáhla obličej, ale poslušně přikývla a vyšplhala se zpátky na kozlík. Zamyšleně se dívala za muži mířícími dlouhými kroky k úpatí kopce. Občas k sobě obrátili hlavy, jako by řešili, kde začít s pátráním. Strýček David čekal – tak jako vždycky každý – na otcovo rozhodnutí.

Grace se na sedátku hrdě napřímila. Daniel Kellow se vypracoval k úspěchu od nuly, pouze vlastní houževnatostí. Není divu, že se matka do něho před lety zamilovala. A vzájemná láska přetrvala na rozdíl od jiných manželských párů ve vesnici, kde původní náklonnost vystřídal pohrdání nebo lhostejnost. Grace si všímala, jak si rodiče vyměňují nad hlavami mladších sourozenců chápatvé pohledy, postřehla letmé doteky, když se míjeli. Často zaslechla ze zadního pokoje společný smích nebo je přistihla v objetí. Jako dítěti jí svým vřelým vztahem vytvářeli klidné a bezpečné rodinné zázemí.

Právě proto bylo otcovo slovo doma přijímáno s respektem jako slovo moudré a oddané hlavy rodiny. Nemíval ve zvyku projevovat rodičovskou lásku polibky a objímáním, ale to Grace nevadilo. Stačila jí otcova přítomnost, spolehlivost a péče.

Jakmile dvojice zmizela za obrovským omletým balvanem, Grace přeběhl po zádech mráz. Poprvé se o otce opravdu bála. Co když se mu něco přihodí a už ji nikdy neobejme? Teprve teď si uvědomila, jak ve skrytu duše doufá, že tenhle okamžik sblížení přece jen nastane.

Seděla strnule na kozlíku a netrpělivě čekala, až spatří vračející se dvojici. Každých pár minut se neklidně rozhlédla, zda se neblíží někdo cizí.

Jediným projevem života na pláních byla kromě skupinky vřesovištních poníků a stáda pasoucího se dobytka rodina stoupající po úzké stezce. První osoba byla patrně hlavou rodiny a ostatní šlapali jeden za druhým za ní, nejmenší jako poslední. Osm jich bylo. Grace došlo, že to nemůže být nikdo jiný než vdova Smythová s dětmi. Vracejí se domů, na samotu Candras. U dveří stavení objeví balíčky, které jim tam Grace dopoledne nechala. Dovedla si představit, jak se vdova s vděčným úsměvem ohlíží po dobrodinci a děti vyskávají radostí.

Grace se vrátila pohledem k Hel Toru. Směrem k vozu přicházel muž se sochozem v ruce. Okamžitě poznala strýčka Davida. Netrpělivě seskočila z kozlíku a spěchala mu naproti.

„Našli jste ho?“

David přikývl, ale nezastavil se. Grace se snažila držet tempo s jeho dlouhými kroky.

„A ta žena?“

„Našli jsme je oba. David nařídil, abych odjel s vozem domů a pokračoval v dohledu nad dodávkou, kterou jsme ráno začali připravovat.“ Hodil sochor do vozu a vyskočil na kozlík.

„A to jsi nechal otce samotného s tím mužem?“ polekala se Grace.

„Danielovi nic nehrozí. Máš tam přijít,“ řekl David. Pak trhl otěžemi a obracel povoz ke zpáteční cestě. Grace rychle uskočila, aby ji nezachytilo kolo. Počkala, až se vůz otočí, a pak se s rukama v bok rozhodně postavila před strýce. Ten si ji změřil překvapeným pohledem.

„Pověz mi, co se stalo, ať jsem trochu připravená.“

Strýc se nejdřív zatvářil tajemně, ale nakonec se mu koutky úst zvedly v úsměvu.

„Máš se uklidnit, není se čeho bát,“ ujistil dívku.

Grace neochotně ustoupila a dívala se za odjíždějícím vozem. *Nemáš se čeho bát.* Jsou oba ti cizí lidé mrtví? Nebo snad toho muže zajali? Nebo při potyčce dokonce zranili? Po hlomozu kol se opět rozhostilo tísnivé ticho. I zraněný člověk může být nebezpečný. Grace si měla nechat aspoň strýčkův sochor. Každopádně by se měla na setkání nějak připravit. U nohou jí ležel úlomek žuly. Sehnula se pro něho a potěžkala ho v dlani. V nejhorším případě se i kámen dá použít jako zbraň. V dohledu nebyla živá duše, a tak vyrazila směrem, odkud se vrátil strýc David. Lem dlouhé sukně jí při energické chůzi k neznámému cíli šustil ve vysoké suché trávě.

Konečně zaslechla tlumené mužské hlasy, ale nerozuměla, o čem ti dva mluví. Sevřela kámen. Pokračovala na malou paseku ohraničenou žulovou sutí. Otec stál uprostřed, zabraný do hovoru s cizincem, jehož spatřila dříve. Jejím příchodu si ani jeden nevšiml – otec stál zády k ní a neznámý hleděl k obzoru. Podle jeho výrazu se dalo soudit, že vzhledem k okolnostem neřeší nic vážného.

Snad se tomu darebákovi nepodařilo otce přesvědčit, že žádný zločin nespáchal! Tak jako tak působil dojmem ctihodné osoby, což přinejmenším dokazoval oblečením – dlouhým černým pláštěm, vestičkou a vkusnou hedvábnou kravatou. Bílý naškrobený límeček podtrhoval formálně strnulou pózu muže, na jehož vzhledu byste nenašli jediný nedostatek. Jak zvláštní... V podhorské pustině působil tenthle městský džentlmen nepatřičně. V Grace vzklíčila zvědavost a pokročila blíž. Muž vycítil její přítomnost a obrátil k ní zrak.

Gracin pohled se krátce střetl s tvrdýma oříškově hnědýma očima, jež si před okamžikem vychutnávaly velkolepý výhled do kraje. Teď se zrak cizince zastavil na ucouraném

lemu sukně a rozevláté zrzavé hřívě. Nedalo se z něho nic vyčíst, Grace však neuniklo, že se mu pohnuly čelisti, jak zaťal zuby. Aniž promluvil, obrátil pozornost opět k obzoru. Grace pochopila: Je na ní, aby dala najevo svou přítomnost.

„Otče?“ ozvala se váhavě. Daniel se obrátil a Grace si teprve teď všimla ženy sedící nehybně na kameni mezi oběma muži. Grace srdce poskočilo úlevou. Žena byla nade vši pochybnost živá, avšak bledá, propadlá tvář a křehké tělo svědčily o chatrném zdraví. Hedvábné lokýnky účesu se chvěly v lehkém vánku. Žena si pobaveně prohlížela Grace výraznými modrými očima. V tom okamžiku Grace taky došlo, že mladého muže křivě obvinila z vraždy. Srdce se jí sevřelo. Není divu, že otec poslal vůz pryč – chtěl jít s dcerou domů pěšky. Cestou si s ní otevřeně promluví a předá jí přiměřený díl své moudrosti, aby pochopila, kolik se toho v životě ještě bude muset učit. Dnešní zbrklý závěr bude pro Grace užitečnou výchovnou lekcí.

„Má dcera Grace,“ představil ji otec té zvláštní dvojici. Grace zdrženlivě opětovala mladé ženě úsměv. „Grace, to jsou pan a slečna Danningovi. Vyšli si sem užít nádherného výhledu a nadýchat se svěžího vzduchu.“

Grace zatajila dech. Nevěděla, co říct.

„Prý jste se obávala o mou bezpečnost,“ řekla mladá žena stále s úsměvem na rtech. Slečna Danningová se asi chová správně, usoudila Grace. Bude nejlepší čelit té trapné situaci přímo.

„Trochu...“ pípla.

„Víc než trochu,“ podotkl mladý muž s pohledem stále upřeným do kraje. Jak má Grace reagovat? Nejjistější bude mlčet. To už k ní muž opět obrátil pozornost. Tentokrát ji těma chladnými hnědými očima neprobodával, ale přesto se necítila příjemně. Jeho pohled se zastavil u kamene, který svírala v dlaní. „Řekl bych, že se teď víc obáváte o vlastní bezpečnost, že?“

Grace na kámen docela zapomněla a teď ji tížil jako výmluvný důkaz o dětské naivitě. Schovala ruku za záda a pustila kámen. S klepnutím dopadl na zem. „Viděla jsem vás nést v náruči těla, tak mi přišlo správné přivolat pomoc. Omlouvám se,“ řekla.

„Za to, že jste se mýlila?“ popíchl ji muž.

Grace se jeho poznámka nemile dotkla. „Myslela jsem, že je slečna Danningová mrtvá,“ ohradila se.

Muž nedůvěřivě přimhouřil oči. „Ale neobvinila jste mě z vraždy, že ne?“

„V žádném případě. Jednala jsem v dobré víře.“

Muž se rozhodl přestat brát Grace na vědomí a obrátil se k jejímu otci. „Omluvu vaší dcery přijímám. Jednala neuváženě a musí se učit trpělivosti.“

Ta kritika Grace podráždila. Není přece děčko a nestrpí, aby se k ní někdo tak choval. „Podle vás je neuvážené, když se někdo bojí o lidský život? V dané situaci jsem považovala své jednání za správné. Když člověk dlouho váhá nebo změní rozhodnutí, může být pozdě.“

Tím prohlášením Grace opět vzbudila mužovu pozornost. „Tak podle vás jsem nesl v náruči mrtvé tělo.“

„Jenže já jsem žila. Jsem stoprocentně živá,“ ozvala se mladá žena.

Grace postřehla, že mužův pohled změkkl. „To vidím,“ přikývla. Následovalo krátké mlčení naznačující patrně konec výměny názorů. Muž se zatvářil podrážděně a navrhl ženě, aby se vrátili domů.

„Bratr se bojí, abych se příliš neunavila. Já se naopak cítím svěží. Čistý horský vzduch člověku jen prospěje. Nemám pravdu, Grace?“ pohlédla žena na dívku. „Můžu vám tak říkat, vidíte?“

Grace nezbylo než souhlasit, a tak lehce kývla hlavou. Koneckonců poté, co obvinila muže z vraždy vlastní sestry, se toužila vyhnout dalším formalitám.

„Fajn. Já jsem Amélie a tohle je Talek,“ ohlédla se mladá žena na bratra, jehož svým přátelským chováním uvedla do rozpaků. Usmála se.

„Vybrali jste si na výlet pěkný den. Odkud jste?“ zeptal se Daniel.

„Z okolí St Austellu.“

„Tam se těží kaolín,“ vzpomněl si Daniel. Talek na to jen stroze kývl hlavou.

„Kaolín?“ nechápala Grace.

„K obloze se tam zvedají bílé vrcholky hlušiny a v okolí se těží jíla pro výrobu porcelánu. I v Bodmin Mooru jsou rozsáhlá naleziště kaolínu, jen odtud nejsou vidět.“

„Tak to můžete být rádi, že vám ty kopce hlíny nekazí výhled do kraje,“ rozhlédla se Amélie. „Já si tady připadám jako v pohádce. Chodíte sem často?“ obrátila se na Grace.

„Ano, ale dnes jsem měla doma pomáhat s účetnictvím v naší rodinné firmě,“ odpověděla Grace.

Tím umožnila mužům nakousnout neutrální téma o podnikání, marketingu a produkci Kellowovy mlékárny. I Grace by se ráda zapojila, ale instinktivně cítila, že to není vhodné. Není zde víc než pozorovatel.

Trochu ji dráždilo, že si tenhle nesympatický mladý muž s otcem tak rychle porozuměl. Bylo vidět, že mají hodně společného a jeden druhému se zamlouvají. Pan Talek Danning si Daniela Kellowa nijak nepředcházela, Grace přesto neuniklo, že v otcovi vzbudil respekt. Hovořil totiž věcně a smysluplně, navíc byl obratný řečník, což se o otcovi nedalo říci. Grace uvažovala, zda to pan Danning postřehl. Jeho, ať upřímný nebo předstíraný, zájem o podnik Kellowových poskytl otcovi téma, ve kterém se orientoval a o němž měl hodně co říci.

Grace poslouchala s upjatým výrazem. Tenhle cizinec ví, jak udělat dojem, ačkoli odkudsi z hloubi mysli se jí vynořilo podezření, že tahle ofenzíva je cílená na ni.

Až se té myšlenky zalekla a už nedokázala soustředěně naslouchat nebo o Taleka Danninga jen zavadit pohledem. Občas se ohlédla na Amélii jako na svého ženského sponje. Ta ji jen mlčky, se zájmem a lehkým úsměvem pozorovala. Grace si decentně odkašlala a upřeně hleděla na otce, aby přilákala jeho pozornost. Nepovedlo se. Tentokrát jí nepomohl překonat rozpaky, a tak si začala upravovat rukávy na šatech a natáčela si na prst uvolněný pramen vlasů. Bylo to k ničemu. Nemohla neslyšet Talekův vážný, klidný tón. Doléhal k ní z bezprostřední blízkosti a hladil po zružovělých lících jako jemný samet. Míní se ti dva bavit donekonečna? Díkybohu se zdálo, že téma konečně vyčerpali.

Talek kývl na vozku a přidržel se dvířek, když se koně svižně rozběhli. Vydechl úlevou, že opouštějí Bodmin Moor, nechutně odlehlý kus drsné země s úchvatnými výhledy. Nicméně připustil, že jakmile se rozloučil s panem Kellowem a jeho dcerou, přestala být krajina tak přitažlivá. Začal si dělat starost o sestřino pohodlí, protože se citelně ochladilo. Navíc kočár se oproti plánu opozdil. Několik Talekových ostrých výtek poté, co s Amélií nastoupili, nejen prozradilo jeho podrážděnost, ale utkví kočímu v paměti a příště bude dochvilný.

Talek pozoroval sestru na protějším sedátku. Zabalil jí do svého kabátu a přes nohy jí přehodil silnou tkanou příkrývku. Přesto mu neušlo, jak se jí třesou ruce. „Je ti zima?“ zeptal se. Amélie zakroutila hlavou, čímž jen potvrdila, co si myslel. Netřásla se kvůli chladu, ale ze strachu z koní. Její touha vyjet si do přírody musela být velmi silná, když překonala hrůzu z těch nevypočitatelných zvířat.

„Ta Grace je mi sympatická,“ prohodila Amélie.

„Tobě je sympatický každý,“ odbyl ji Talek, ale byl rád, že přestala myslet na jízdu. Uklidní se.

„Tobě se nelíbí?“

Nebyl na takovou otázku připravený – a proč by měl být? „Tu ženu neznám a ani ji netoužím poznat.“

Sestra jeho úsečný tón ignorovala. „Myslím, že je laskavá... a taky moc hezká.“

Grace Kellowová s rudohnědou hřívou rozevlátou větrem mu nešla z mysli. Když se sestra otočila, aby si naposled prohlédla malebnou pahorkatinu, přivítal to jako příjemné rozptýlení a sledoval její pohled. Nejvyšší vrchol připomínal spícího obra zahaleného do žuly, porostlého mechem a kapradím.

Amélie si asi myslela totéž. „Když se odpoutáš od reality, řekl bys, že ta hora dýchá,“ napadlo ji. Oba si ještě chvíli užívali romantický výhled. Nakonec se Amélie s povzdechem usadila pohodlně. „Díky, žes mě sem zavezl, Taleku. Víím, že máš v současnosti hodně vlastních starostí,“ usmála se smutně, „a raději bys trávil čas jinde, než se poddával mým rozmarům.“

Talek neodpověděl, jinak by musel přiznat, že sestra má pravdu. Nikdy neuměl lhát. Upřel pohled směrem k domovu, kam nedojedou dřív než za hodinu. Přepadla ho úzkost. Má příliš mnoho času zaobírat se starostmi, které mu vyvstávaly v mysli. Ještě horší jsou neodbytné vzpomínky na ženu s rudohnědými vlasy a vášnivým pohledem, která je již minulostí. Náhle si uvědomil, že Amélie zase něco říká.

„Grace ani neví, jaké má štěstí, že tady žije,“ řekla a mávla rukou, jako by chtěla uchopit nádheru mizející za jejich zády. „Je to překrásné místo. Škoda že nemáme podobný výhled doma, Taleku.“ Rozevřenými prsty obkroužila hranici, kde se obzor stýkal s oblohou. „Táhne se až k horizontu,“ dodala zasněně.

Talek se díval, jak sestřiny prsty tančí proti obloze, pak upřel zrak na úzkou cestu před vozem. „Copak nemáme výhled na stromy?“ prohodil.

„Ale netáhne se celé kilometry jako tady.“ Amélie schovala zkřehlé ruce pod příkrývku a opřela se. „Klidně bych vydržela prosedět celý den u okna a koukat ven. Byla bych šťastná.“

Talek se pousmál a zakroutil hlavou. „Celý den? A to bys byla šťastná?“

„Určitě.“

Talek bleskl nevěřicným pohledem po sestře a pak sledoval koňské spřežení. Po chvílce si uvědomil, že Amélie zůstala nějak zamklá. Obrátil k ní zrak v očekávání nebo spíše v naději, že se s úsměvem na rtech oddala dennímu snění. Bohužel seděla se založenýma rukama a mračila se. Talekovi patrně něco uniklo, jen nevěděl co. Popudil ji snad něčím? „Amélie?“ Sestra hleděla před sebe, oči se jí podivně leskly. Bože, snad nepláče! „Amélie? Je pro tebe výhled z okna opravdu tak důležitý?“

„Copak si to nemůžu aspoň přát?“ usmála se na bratra.

Talek se na ni zadíval pozorněji. Neplakala, asi to byl jen odlesk světla, uklidnil se. „Jaká máš další přání?“ vyzvídal. Byla to jen naivní hra, ale věděl, že se sestře zalíbí. V její tváři se však mihl stín pochybnosti. „No tak,“ pobízel ji, „chci je slyšet. Máme před sebou ještě kus cesty, tak se aspoň pobavíme.“

Kapitola 3

„Doufám, že ho už neuvídím.“
Při Gracině prohlášení zvedla matka oči od šití a překousla nit. Ten zvuk vrátil Grace do dětství, k rodinným večerům stráveným u praskajícího krbu, kdy matka při práci vyprávěla příběhy. Tenkrát ještě nepotřebovala brýle. Dokud dokázala bez potíží navléknout do jehly nit, odmítala je. Až nakonec přece jen podlehla otcovu přesvědčování. Brýle neodmítala kvůli zbytečnému vydávání peněz, jak se Grace později dověděla od otce, nýbrž ze strachu, že přijde o zrak. Kdysi pracovala jako komorná u slepé aristokratky a nevědomky v sobě vypěstovala strach, že by ji mohlo postihnout stejné neštěstí. Teď si brýle nasazovala automaticky, pokud potřebovala něco přecíst nebo při šití. A když někdo vzbudil její pozornost, upřeně se na něho zadívala přes okraj obroučky. To se stalo právě teď, protože dceřino prohlášení znělo poněkud nepřesvědčivě. Jako matka ani nepotřebovala zvětšovací čočky, aby své dítě prokoukla.

Grace se snažila soustředit na záznamy v účetní knize. Na stole se povalovaly účty a faktury a před Grace ležela velká účetní kniha Kellowovy mlékárny. Byla v pevně vazbě, takže se nedala úplně rozevřít a Grace se musela velmi soustředit, aby vepsala cifry čitelně a přesně do patřičných kolonek. Když asi po minutě pozvedla zrak, zjistila, že ji matka nepřestává pozorovat.

„Nechali jsme je obdivovat krajinu, ačkoli upřímně nechápu, proč si k výletu vybrali zrovna takové místo,“ prohodila Grace a zachmuřeně studovala jednu fakturu. „Charles si účtuje víc než minulý měsíc. Jestli bude dál zdražovat, měli bychom hledat jiného dodavatele.“

Matka se vrátila k šití. „Za dva roky zvedl cenu poprvé. Je spolehlivý, jen mu v poslední době nějak nepřeje štěstí, proto musel zvednout ceny. Raději zaplatím pár pencí navíc, než abych kupovala u nespolehlivého dodavatele mizerné zboží.“

V tom Grace s matkou souhlasila. Okolí mělo dojem, že celý podnik vede otec. Sice to byla pravda, ale podniku se dařilo především matčinou zásluhou. „Uvažuje rozumně,“ říkával otec a měl pravdu. Není divu, že si matčina úsudku váží ze všech nejvíc. Rodiče jsou záviděníhodně sehraný tým.

Grace se vrátila k účetním záznamům. „Doufám, že ho už neuvidím,“ zamumlala znovu.

Matka odložila šití na klín, sundala brýle a otočila skla proti ohni v krbu. „Říkáš, že pana Danninga nesnášíš,“ prohodila a při tom kapesníčkem leštila skla brýlí. „tak proč o něm pořád mluvíš?“ Pohlédla na dceru. „Netvař se tak vyjeveně. Setkali jste se před dvěma týdny a od té doby se o něm zmiňuješ – přinejmenším o něm cosi huhláš – den co den.“

„To není pravda,“ naježila se Grace.

„Je to pravda.“ Matka se na ni podívala zpod sklopených víček, jak to kdysi měla ve zvyku Gracina učitelka.

Grace sevřela rty a pokračovala v účtování. O panu Taleku Danningovi už neutrousí ani slovo. Matka se mezitím opět vrátila k zašívání a téma bude uzavřeno. V tom se Grace bohužel mýlila.

„Proč nesl sestru v náručí?“

Grace si ten obraz živě vybavila. Tenkrát položila tomu arogantnímu muži tutéž otázku a trvalo celou věčnost, než odpověděl. Ještě teď cítí to horko ve tváři, když se zařival na ucouraný lem její sukně, než odpověděl.

„Prý aby si neušpinila šaty,“ odfrkla posměšně.

„Takže z ohleduplnosti,“ pokývla matka hlavou. Podívala se udiveně na dceru, která hlasitě potáhla.

„Máš rýmu?“

Grace zavrtěla hlavou.

„Aha... Nevěřila jsi mu, že? Zvláštní. Otcí je sympatický.“

Grace rázně zaklapla účetní knihu a narovнала ztuhlá záda. Cítila potřebu nadýchat se čerstvého vzduchu. „Dokončím to zítra a k tomu udělám i mzdy,“ řekla.

Matka se zamračila. „Nejsi ve své kůži. Co se děje?“

To popravdě řečeno nevěděla ani Grace. Byla nervózní, ale to bývala i dřív. Zneklidňovalo ji něco jiného – cítila se nespokojená sama se sebou. A tak jen pokrčila rameny jako malá holka.

„Vím, co tě trápí,“ pokračovala matka. Vybrala z košíku cívku niti s vhodnou barvou. „Ráda by ses usadila a založila vlastní rodinu. Je to přirozené, Grace. Já jsem byla v pětadvaceti už vdaná a ty jsi byla na světě.“

Grace se zděsila. „Nechci se vdávat! Navíc v širokém okolí není nikdo, kdo by mě zaujal. A mlékárna mě potřebuje.“

„Samozřejmě že se chceš vdát. Každá touží po rodině. Je to přirozené.“ Matka otočila ouško jehly proti světlu a jedním tahem jí provlékla nit. „Vím, nemáš to jednoduché. Jako dcera majitele Kellowovy mlékárny budeš těžko hledat vhodnou partii. Hodně bohatí se na nás dívají spatra a hodně chudý muž nenajde odvahu se ti dvořit. Obávám se, že jsi příležitost ke vdavkám už promeškala.“

„Měla jsem nabídky, ale zatím jsem nenašla muže, kterého bych si chtěla vzít,“ prozradila Grace.

„Nabídky k sňatku?“ podivila se matka.

„Tak to nemyslím. Chci říct, že muži o mě mají zájem, jenže já nemám zájem o ně,“ povzddechla si Grace. „Přeju si manželství, jako je to vaše. Nechci jen učinit povinnosti zadost a po zbytek života urovnávat nesváry. Podívej se na

ten starý pár ve vesnici – nemůžou se jeden na druhého ani podívat.“

Matka odvinula a napnula v jehle potřebnou délku niti. „Každé manželství je jiné, Grace. Začínají různě a taky tak končí. Ani já jsem nemilovala tvého otce na první pohled.“

„Ale to netrvalo dlouho.“

„Nějaký čas ano.“ Matka postřehla dceřin udivený výraz. „Otec neměl zrovna nejlepší pověst. Lidé se ho báli.“

„Šlo jen o drby, ne?“

„No, řekněme, že ve škole platil za rváče.“

„Otec a rváč? Tomu nevěřím,“ žasla Grace. „Vždyť je vyrovnaný a klidšas.“

„Teď ano,“ přikývla matka. „Až po čase jsem mu začala důvěřovat.“

„Pak jste se vzali a narodila jsem se já.“

Matka se usmála. „Ano. A narodila ses ty,“ opakovala rozšafně.

„Vloni jsem si několikrát vyšla s Alfrédem,“ svěřila se Grace.

„S tím kovářem, co se vrátil do vesnice? To ses nepochlubila.“ Matka nevypadala nadvakrát nadšeně.

„Nic z toho nebylo.“

Matka se ušklíbla. „Alfréd není partie pro tebe. Přeju si, aby ses provdala, ale ne za ledakoho.“

„Nespěchám na sňatek. Navíc mě potřebujete – kdo by dělal účetnictví?“

Matka odložila šití na klín. „Milujeme tě, Grace, a rádi tě máme doma. Hodně nám pomáháš. Na druhé straně... Než jsi dospěla, poradili jsme si, a až se rozhodneš odejít, taky to zvládneme,“ ujistila ji matka. „A neušklíbej se. Já jen říkám, že jestli se objeví muž, o něhož budeš mít zájem, nebudeme ti bránit. V poslední době jsi stále neklidnější a méně spolehlivá. Hodiny trávíš bloumáním po kopcích nebo kdoví kde. Scházíš se s někým?“ zeptala se matka přímo.

„Ne!“ vykřikla Grace. Připomněla si Alfréda. Jejich rozchod nesl těžce a celé měsíce otravoval, aby se k němu vrátila. Před rodiči to tajila, protože by si s Alfrédem promluvili. Nepříjemná zkušenost Grace nadobro odradila od navazování známosti. Pocit zklamání a rozladění ji postavil na nohy. Zavrzání židle vytrhlo matku od práce; upřela na Grace udivený pohled.

„Asi se půjdu projít,“ oznámila Grace. „Nevadí, když dokončím účtování jindy?“ Matka zamýšleně kroutila hlavou a nespouštěla z dcery zrak. Grace se nejistě pousmála a chvatně vyšla z pokoje. Až po dlouhé chvíli, když se jí podařilo zavrhnout myšlenky na arogantního pana Danninga, si uvědomila, že nechala matku sedět u stolu plného lejster a nedodělané práce. To by si ještě nedávno nedovolila – obvykle byla velice pečlivá a pozorná. Za její roztržitost může Talek Danning.

Grace se rozhlédla. Vyšla z domu bez konkrétního cíle a nyní dospěla na křižovatku a odolávala pokušení pokračovat – jako už bezpočtykrát – jediným směrem. Dnes ji to k tomu místu lákalo ještě silněji, jako by ji tam něco táhlo na neviditelné niti. Na tom místě uspokojila zvědavost, a přece toužila dovědět se tam víc. A tak se právě dnes vydala energickým krokem k budově v dálce.

Šlechtická usedlost Bosvenna Manor, matčin bývalý domov, přivítala Grace obvyklým tichem. Opuštěná čekala, až se v ní opět někdo usadí, zamiluje si ji a okna budou večer teple zářit. Okolní pozemky byly dávno prodané, kdežto opuštěný park a zahrady zůstaly v moci matky přírody. Pouze dům si uchoval historickou podobu, majestátnost a romantickou tajemnost a Grace sem od dětství opakovaně vábil.

Atmosféra výstavného šedivého sídla s vysokými okny a přístavbami obrostlého břechťanem Grace pokaždé přiměla

zapomenout na obyčejnost a každodenní povinnosti. Usedlost ji začala zajímat ode dne, kdy zjistila, že tam kdysi matka, než se zamilovala do otce a provdala se za něho, pracovala jako komorná. Byla to vzácná informace, protože matka o své minulosti mluvila málokdy, dokonce zakázala Grace vkročit na pozemek sídla. Nicméně zákazy zvědavou Grace neodradily od návštěv zahrady, kde mohla fantazírovat o matčině životě za svobodna a objevovat zašlou krásu. Kdysi se ptala otce, proč matka odmítá vyprávět o době strávené v Bosvenna Manoru. Otec dceru odbyl s tím, že to pro matku nebyly dobré časy. Ta odpověď měla naznačit, aby Grace dále nevyzvídala. Záhada matčina minulého života tak zanechala ve vědomí dívky nepřekročitelnou propast. Jako dítě si ji vyplnila vlastními bohatými představami. Dokonce ji napadlo, zda matka není šlechtična, která unikla rodovým povinnostem a izolaci, aby mohla žít s otcem obyčejný, ale svobodný život.

Děti mají odjakživa bohatou představivost, proto bylo pro Grace snadné doplnit onen neznámý úsek matčina života. Stejnou záhadu představoval i otec – ten byl na vyprávění o svém dětství, než přišel do Cornwallu, stejně skoupý. „Můj život začal zde, když jsem poznal Zachariáše a Amy,“ prozradil jednou. „Poznali, že nejsem zlý, a přijali mě za syna. To přežívání předtím se nedalo nazvat životem a nemám chuť o něm mluvit.“

Grace došla k sídlu. Ačkoli sem za svůj život zašla mnohokrát, nikdy se neodvážila dovnitř. Někdy v době, kdy matka odtud odešla, se dům prodal, ale rodinná tragédie znemožnila novým majitelům se sem nastěhovat. Proto je už pětadvacet let opuštěný. Proslýchá se, že majitel dokonce již zemřel. Na děti žijící v Londýně tak padl nevděčný úkol rozhodnout, co s nemovitostí. Cornwall je od Londýna daleko, proto se sídlo nejspíš opět prodá. A novým vlastníkům, ať už to bude kdokoli, jistě nebude po chuti, kdyby se na jejich